

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 105.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366376544/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

var fraværende. Han havde da nogle Gange slaet sig til Ro og sagt den unge Kone plumpe Smigrerier, beklaget hendes Mand's slette Omstændigheder og lovet at hjælpe ham ud af al Forlegenhed, naar han hos den smukke Kone kunde vente Taknemlighed. Hun havde tiet dermed for Frantses Roligheds Skyld og vidste endnu heller ikke ret hvad hun skulde troe om disse Ytringer. Hun vovede heller ikke at fornærme den mægtige Mand, skjøndt han hvergang stod som paa Gløder i hans Nærværelse, og havde bestandig syslet med Barnet for ikke at see paa det modbydelige Krampesmil i hans afskyelige Ansigt. Men hver Dag var han bleven dristigere og mere paatrængende, og da Johanne endelig med Afskye forstod hvad hendes rene Sjæl var for uskyldig til at see i dets hele Afskyelighed, havde hendes oprørte Følelse nu iaften givet hende Mod til at see ham rolig og kold i det smilende Skurkeansigt med al en fornærmet Hustrues Værdighed og Kraft. Hun havde behandlet ham med al den Foragt, han fortjente, og han var gaaet bort med den Trudsel, at hvis hun talede et eneste Ord om denne Samtale til Frants, og selv ikke imorgen var af andre Tanker, skulde Frants inden næste Sol gik ned være hans Gjeldsfange, og kunde da glæde sig over sin smukke Kones Troskab i Sluttoriet.

»Nu vel! – sagde Frants rolig – han har mig i sit Garn; undgaae ham kan jeg ikke, men Nederdrægtigheden er for ussel til at nedboie mig. Blind har jeg været, at jeg ikke saae hvad Helvede der laa bag dette Smil, og uforsigtig, at jeg indlod mig med den stemplede Nidding. Men vil Gud kun bevare dig og Barnet, skal jeg ikke tabe Modet. Vær kun rolig, min Johanne!»

Det var blevet sildig ud paa Natten. Barnet vaagnede op i heftige Feberrystelser, og Frants gik med Recepten til Apotheket.

»Det sidste Redningsmiddel – sukkede han – og hvis det nu slog fejl – hvo skal da trøste den arme Johanne, naar jeg imorgen Nat sidder i det mørke Fængsel, og hun maaskee staaer ene og klæder Barnet i Liigsjorten. Og skal vi miste dig, lille venlige Engel! hvo skal da smile sorgløs til os i Sorgen? Det var da den Lyksalighed, jeg drømte om i det gamle kjære Familiehuus; ja man har Ret, det er – forbandet.»

Apotheket var lukket; han havde givet Recepten ind gennem den lille Laage paa Døren og sad nu paa Steentrappen udenfor og ventede paa de Lægemidler, man tilberedte. Det var en skøn stjerneklar Decemberraat; men Kulden gjennemsnede den sorgende Fader; han saae hverken Maane eller Stjerner, men stirrede mørk og haabløs paa

de frosne Brostene. Da gik Vægteren forbi, hilsende venlig og sagde:
»god Morgen!»

»Gud hjælpe mig for Morgen det er – mumlede Frants – i min Sjæl
bliver det aldrig meer Morgen, og denne iskolde Vinternat knuger
mig til Graven.»

Fra Taarnet slog Klokkeren nu Eet, og Vægteren sang med reen og
klar Stemme i de simple dybe Toner:

Hjælp os, o Jesu kjære,
vort Kors i Verden her
taalmødelig at bære!
Der er ei Frelser fleer.

Frants hørte de fromme Ord, og hans Smerte opløste sig i Veemod.
En brændende Taare nedrullede over hans Kind, han løftede sit Ho-
ved mod Himlen, saac den evige Stjernepragt og uendelige Rø for-
over, og han foldede sine Hænder og bad de sidste Ord med i Vægte-
rens Sang:

Ræk os din Haand, o Frelsermand!
saa vorder Byrden let.

Nu gik Laagen op paa Apothekdøren. Frants modtog en lille Flaske
med Draaber, gav sin sidste Skjærv derfor og ilede haabfald og styr-
ket til sit Hjem: thi det var ligesom en overmenneskelig Magt havde
hævet hans Sjæl og letter Byrden, som kuede ham til Jorden.

»Har du ogsaa hørt hvad Vægteren sang, Johanne! – spurgte Frants,
da han traadte ind i den lille grønne Stue og saac Moderen sidde smi-
lende ved Vuggen – eller var det dig selv, som sang for mig i Natten
om Haanden fraoven, som skulde lette vor Byrde?»

»Tys, han er falden i en mild og rolig Søvn – hviskede Johanne og
pegede paa Barnet – du skal see, det bliver Altsammen godt endnu.
Sæt kun den Flaske hen! Gud kan nok hjælpe foruden.»

»Hvad er hændet dig, Johanne! dit Øie glindser jo saa mildt og ro-
ligt, som en Engel fra Himlen havde været hos dig og forkyndet dig
et saligt Evangelium.»

»Ja, et saligt Evangelium er ligesom nedfaldet til mig fra Himlen –
svarede Johanne og pegede hen paa en gammel Bibel, som laae opsla-